

El jutge, els conservadors i la llei

Ahores d'ara, passades ja algunes setmanes des de l'inici del cas (i el cas, de moment, és el cas Naseiro, però encara no té nom propi definitiu), hi ha alguns indicis que comencen a poder considerar-se fets. L'accés que alguns mitjans informatius sembla que han tingut al sumari, i fins i tot al contingut de les cintes on hi ha les converses dels implicats, demostra com a mínim que l'existència de comissions rebudes pel PP a canvi dels favors corresponents era una realitat efectiva. Demostra que els tresorers del PP, primer Sanchis i després Naseiro, recorrien de manera sistemàtica a la captació de fons afavorint adjudicacions i contractacions d'obres i serveis públics a importants empreses. Els exemples que han aparegut fins ara són en gran part valencians (obres i serveis a València, Cullera, Alacant, Elx, Torrevella), però la pràctica molt probablement cobria tot el territori espanyol.

Es a dir, com ha expressat una font oficial, "una estructura de finançament en la qual les irregularitats estan assumides com a normals". Els elements de judici apareguts fins ara a la llum demostren també una altra cosa: que la irregularitat sistemàtica —la il·legalitat, en definitiva— no era iniciativa aïllada de figures menors del PP: els òrgans centrals, inclosos els presidents anterior i actual del PP, com a mínim sabien el que estava passant. Sabien i consentien. Més encara, s'ha parlat dels 300 milions que Fraga "s'endugué" a Galícia, dels quals menys

de 100 apareixen regularment justificats. Les negacions públiques, solemnes i irades no són més que part de la comèdia.

Així, queden escassos dubtes que el Partit Popular està emmerdat fins al coll en maniobres fosques, irregularitats financeres, corrupció, comissions il·legals, influències a canvi de diners, i altres pràctiques semblants. És cert que no només els conservadors han acudit a aquesta mena de pràctiques: el PSOE, directament o indirectament, ha acudit sovint a pràctiques del mateix o semblant estil. Però els conservadors s'havien passat anys denunciant incessantment la corrupció dels altres, acusant, atacant i —implícitament— proclamant per contrast la pròpia innocència exemplar. Repetim: el PSOE no està lliure de pecat, i no ha estat precisament conseqüent amb el que acaba de dir el mateix Felipe González: "Un poder hipotecat per la corrupció converteix en inútil la

democràcia". Per fi els ha tocat a ells, un jutge els ha agafat, i només en trauen una conclusió, el jutge és el culpable.

Hi ha un possible delictes, hi ha uns mètodes processals, però ¿com s'atreveix un jutge a aplicar-los a ells aquests mètodes, a insinuar que ells poden ser culpables de delictes? Les coses que ells han fet estaven justificades perquè les feien ells. L'associació Jutges per la Democràcia ho ha expressat insuperablement, en parlar dels "gelosos cultivadors de la doble moral social i política", d'aquells que "no poden suportar la idea d'ocupar dins del sistema, també del sistema penal, altra posició que la de beneficiaris". Si la llei —que ells van votar— es gira contra ells, és una mala llei. Si el jutge els fa passar per la llei, és un mal jutge. I si els esquitxos, la complicitat o l'aquiescència, arriben fins als més alts personatges (que es presentaven com paradigma de la més irreprotxable integritat), qui sap a qui li carregaran les culpes.

Només hi ha una cosa que no es pot fer, arribats en aquest punt: seguir l'exemple francès. Canviar la llei, o destruir-la, per anul·lar automàticament el delictes. Creure que la corrupció és general, i que l'única neteja és amagar la brutícia. No hi ha més neteja que la justícia. Inclosa la que —és ja possible, o encara no?— hauria de caure sobre els caps dels grans senyors conservadors.

EL TEMPS. SETMANARI D'INFORMACIÓ GENERAL. **Director:** Oriol Castany. **Subdirector:** Josep Maria Pasqual. **Redacció:** Miquel Alberola, Tona Català, Eduard Company, Xavier Duran, Ismael López Belda, Sílvia Montfort, Nel·lo Pellicer, Albert Punsola, Jordi Sebastià, Xulio Ricardo Trigo, Albert Vicent, Miquel Payeras (Palma de Mallorca), M. Carne Grau Ribot (Andorra), Pau Echazú (Lleida), Cinta Bellmunt (Tarragona), Patrícia Alberola (Alacant), Bernat Joan Marí (Eivissa), Univers Bertrana (Perpinyà). **Fotògrafs:** Xesc Amengual, Rafa Gil, Domènec Umbert. **Rúbriques:** Ramon Barnils, Fabià Estapé, Joan F. Mira, Valentí Puig, Joan de Sagarra, Josep M. Sanmartí. **Col·laboradors:** Adolfo Beltran, Joan A. Benach, Francesc Caballero, Antoni Castel, Jaume Comelles, Llibert Ferrí, Carles Gàmez, Daniel Giral, José Luis Guamer, Juan M. Játiva, Ronan Killeen, Enric A. Llobregat, Josep M. Lloró, Josep Morell, Josep V. Marqués, Manuel Ollé, Vera Orlova, Vicent Partal, Toni Picazo, Miquel Porta Perales, Antoni Reig, André Ricard, Enric Satué, Josep Lluís Sirera, Andreu Sotorra, Ferran Torrent, Manuel Vazquez Montalbán, Vicenç Villatoro. **EDITA:** Edicions del País Valencià, SA. Consell d'administració: Rafael Mansanet (president) **Editor:** Eliseu Climent **Direcció, redacció, administració, publicitat i subscripcions:** Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83. **Redacció de Barcelona:** Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41. **Redacció de Mallorca:** Plaça de Caterina de Thomàs, 4, 4rt. B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 63. **Fotolits:** Gràfiques Papallona. **Fotomecànica color:** Añón. **Impressió:** Gràfiques Morvedre. Depòsit Legal: V.853-1984